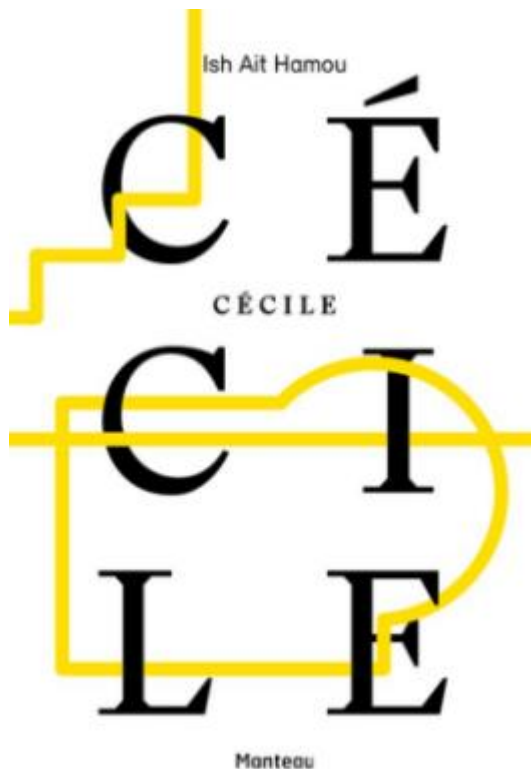


Cécile

Ish Ait Hamou

Door Joni De Mol



Cécile – Ish Ait Hamou

Over de auteur



Ish Aït Hamou (1987), bij het grote publiek vooral bekend als choreograaf en jurylid van *So You Think You Can Dance*, schrijft van jongs af verhalen. Zijn liefde voor dans en choreografie gaat hand in hand met die voor woorden. In 2014 debuteerde hij met het boek *Hard hart*, waarvan ondertussen 10.000 exemplaren werden verkocht.

Zelf zegt hij over zijn carrière: 'Ik ben niet gehecht aan een beroep zoals schrijven of aan titels. Ik hoef geen choreograaf, auteur of danser genoemd te worden. Ik doe gewoon wat ik graag doe en ik zie wel waar het me brengt. Je kunt dingen plannen, maar je moet proberen om open te staan voor wat er komt. Vijf jaar geleden

dacht ik dat ik heel mijn leven ging dansen, nu dans ik niet meer. Op een dag stond ik op een podium en terwijl ik aan het dansen was, dacht ik: 'Ik wil naar huis'. Toen wist ik dat het gedaan was.'

Bibliografie

- *Hard hart* (2014)
- *Cécile* (2015)
- *Als je iemand verliest die je niet kan verliezen* (2016)

Inhoud

In een klein dorp in het diepe Zuiden woont Djibril, een 11-jarige jongen. Hij is een vrolijk en nieuwsgierig kind met een liefhebbende moeder en een strenge, traditionele vader. Het is een typische kwajongen die liever op avontuur uittrekt dan dat hij op de schoolbanken zit. Op een dak kruipt hij in een truck in de hoop om op de markt te geraken waar zijn broer naartoe gaat. Na een tijd blijkt echter dat de truck helemaal niet naar de markt rijdt. Djibrils broer Kareem is halsoverkop verliefd geworden op een Franse toeriste en wil haar als vluchteling achterna reizen. Als de auto waarin Kareem zich verstopt vlakbij de ferry is, ontdekt Kareem zijn broertje. Hij besluit Djibril te redden en zichzelf op te offeren. Zo belandt Djibril op de overzetboot. Hij redt het net en komt in Sevilla terecht. Djibril slaapt enkele maanden in een park, maar komt uiteindelijk op de hacienda van een rijke man terecht. Hij bewijst talent te hebben voor landbouw en mag daarom blijven. Twaalf jaar later heeft hij zich opgewerkt en is hij de vertrouweling van de baas Vasquez.

Op een dag vindt Djibril in zijn oude kledij plots een foto die hij nooit eerder opmerkte. Daarop ziet hij zijn broer Kareem. Op de achterkant staat een Parijs' adres. Djibril, overmand door heimwee en schuldgevoelens omdat hij zijn familie in de steek heeft gelaten, besluit uit Sevilla te vertrekken en naar Parijs te gaan, op zoek naar het adres op de foto.

In Parijs maakt hij kennis met Cécile, een jonge Française. Zij was op haar twintigste met haar ouders als toerist in Djibrils dorp. Cécile herkent in Djibril zijn oudere broer Kareem en voelt zich voor hem

verantwoordelijk. Beetje bij beetje blijkt echter dat het leven van het veelbelovende jonge meisje een onverwachte wending heeft genomen. Cécile is de tragische dood van haar ouders nooit te boven gekomen en is via slechte contacten verslaafd geraakt aan drugs. Ze werkt als prostituee. Tussen Cécile en Djibril ontspint zich een hechte vriendschap. Cécile zinkt dieper en dieper weg in haar verslaving en blijkt uiteindelijk ook aan aids te lijden. Djibril zorgt voor haar tot haar overlijden. Nadien zorgt hij voor haar graf. Pas jaren later raakt hij geïnspireerd door een preek van een imam om terug te keren naar zijn geboortegrav. Daar blijkt echter dat zijn ouders overleden zijn. Zijn broer Kareem is in de buurt van het dorp, maar mentaal is hij gekraakt door wat hij meemaakte toen hij betrapt werd bij de veerboot. De enige die Djibril nog heeft in het dorp is zijn vroegere beste vriend Omar.

Personages

Djibril: Djibril is in het begin van het boek een avontuurlijke elfjarige. Hij let niet goed op op school, maar helpt liever zijn moeder in huis. Door zijn drang naar avontuur komt hij in Sevilla terecht. Daar ontwikkelt zich tot een zorgzame leidersfiguur. Ook in Parijs is hij zorgzaam en beschermend ten opzichte van Cécile.

Cécile: in het begin van het verhaal is Cécile een intelligente twintigjarige die van het leven drinkt en alles in zich opneemt. Ze is begripvol en begrijpt zonder woorden. Zij en Kareem, Djibrils broer, worden verliefd op de paar dagen dat Cécile in het dorp doorbrengt. 12 jaar later zijn haar ouders gestorven en is van Céciles veelbelovende leven niet veel terecht gekomen. Ze is gevangen in de klauwen van pooier Merchal. Ze is verslaafd aan drugs en werkt als prostituee. Ook met Djibrils hulp slaagt ze er niet in zich los te maken uit haar leven. Ze blijkt uiteindelijk aan aids te lijden.

Kareem: Kareem is Djibrils oudere broer. Hij is getrouwd en is ambitieus: het leven in het dorp is voor hem niet genoeg en hij begint als reisleader te werken. Zo ontmoet hij Cécile, op wie hij halsoverkop verliefd wordt. Omwille van haar vlucht hij weg uit het dorp en wil hij de oversteek naar Spanje wagen. Als hij bij de veerboot zijn broertje opmerkt, offert hij zichzelf echter op voor hem. Hij staat zijn plaats af aan Djibril in de hoop dat zijn broertje de tocht zal overleven. Zelf wordt hij aangevallen door de politiehonden. Jaren later, als Djibril terug is in zijn dorp, hoort hij dat Kareem die aanval heeft overleefd, maar er mentaal aan onderdoor is gegaan. Hij is een zonderling figuur geworden.

Djibrils moeder: Djibril is als kleine jongen erg gehecht aan zijn moeder, meer dan eigenlijk nodig is. Hij wil haar steeds helpen. Zijn moeder is ook erg aan hem gehecht, ze zou hem het liefst altijd dicht bij haar houden, maar ze weet dat dit niet kan. In het bijzijn van haar familie respecteert ze het gezag van haar man, maar de twee hebben een goede relatie en Djibrils moeder heeft veel invloed op haar man.

Djibrils vader: Djibrils vader is het strenge hoofd van de familie. Hij is gehecht aan het leven in het dorp en het in stand houden van tradities.

Omar: Omar is Djibrils beste vriend. Samen zijn ze de sterren van het plaatselijke voetbalteam. Ze spelen vaak samen en in de les krijgt Omar vaak straf omdat hij met Djibril praat. Op het einde van het verhaal is Omar nog steeds in het dorp en is hij de leraar geworden.

Abid: Djibril ontmoet Abid op de veerboot. Abid is al een oudere jongen die de oversteek al een aantal keer vruchteloos heeft gewaagd. Hij organiseert de verstekelingen. Een van de vluchtelingen sterft aan eerder opgelopen verwondingen. Als Abid de jongen wil verstoppen, volgt Djibril. Daardoor komen beide jongens

in de problemen. Abid offert zijn eigen kansen op en zorgt ervoor dat Djibril kan ontsnappen door in zee te springen.

Vasquez: de baas van de hacienda in Sevilla. Vasquez laat illegalen op zijn hacienda werken. Djibril slaagt erin enkele weken een stukje braakliggend grond te bewerken zonder dat iemand hem in de gaten heeft. Omdat hij zichzelf op die manier bewezen heeft, mag hij blijven op de hacienda. Hij krijgt uiteindelijk zelfs de leiding over de illegale arbeiders. Vasquez is enkel in economische opbrengsten geïnteresseerd en drinkt te veel. Toch beschouwt hij Djibril uiteindelijk als de zoon die hij nooit heeft gehad. Die opvatting communiceert hij echter nooit. Hij barst in woede uit als Djibril om naar Parijs te gaan. Ze hebben nooit nog contact met elkaar.

Francesca: Francesca is een Spaanse vrienden van Cécile. Ze werken allebei voor Merchal. Cécile haalt Francesca erbij als Djibril bij haar opduikt om te vertalen. Francesca schiet nog enkele keren ter hulp, maar het is ook via Francesca dat Merchal uiteindelijk alles van Djibril afweet zodat hij hem kan chanteren.

Merchal: de pooier die het leven van vele meisjes verwoest. Hij chanteert ook Djibril als Cécile aids blijkt te hebben. Djibril moet voor hem als koerier werken als hij wil dat Merchal Céciles medische kosten op zich neemt. Djibril stemt toe en maakt er meteen een zootje van. Merchal laat hem echter toch met rust, zeker nadat Cécile overleden is.

Thematiek

Liefde: verschillende vormen van liefde komen aan bod in het boek. Djibril houdt erg veel van zijn ouders; Kareem offert zich op voor zijn jongere broertje; Kareem wordt halsoverkop verliefd op Cécile en verlaat voor haar zijn geboortedorp; Djibril en Cécile houden op een bijzondere manier ook van elkaar, Djibril zou alles voor haar dorp.

Communicatie, gebrek aan: door het boek loopt een rode draad van een gebrek aan communicatie. Doordat Kareem liegt over zijn uitstap, komt Djibril in zijn hachelijke situatie terecht. Djibril neemt in al die jaren dat hij weg is nooit contact op met zijn familie. Vasquez zegt nooit tegen Djibril wat hij voor hem betekent, waardoor Djibril ook daar vertrekt.

Geluk: in verschillende situaties heeft Djibril enorm veel geluk: in zijn oversteek, waarbij zowel Kareem als Abid zich voor hem opofferen; in de hacienda, waar hij snel een veilige job vindt; in het feit dat Cécile nog steeds op hetzelfde adres woont als toen ze twintig was; in het feit dat Cécile hem meteen onder haar hoede neemt; in het feit dat Merchal hem met rust laat, zelfs na zijn flater bij het verdelen van de drugs; bij zijn oversteek terug naar Marokko, als de douanebeambte hem doorlaat zonder papieren. Zijn geluk keert echter als hij terug is hij in zijn dorp: zijn ouders zijn overleden en zijn broer is gek geworden.

Motieven

En toen werd het zwart. Op verschillende momenten in het boek komt de zin 'en toen werd het zwart' terug, doorgaans op momenten dat Djibril in slaap valt.

Structuur & perspectief

Het verhaal bestaat uit vijf delen. Tussen elk deel maakt het verhaal telkens een sprong in de tijd.

- het eerste deel speelt zich af in het dorp als Djibril elf is. Het eindigt bij het vertrek van Cécile, de katalysator die de actie in gang zet.
- een jaar later verstopt Djibril zich op de truck en begint zijn grote avontuur. Deel twee loopt tot Djibril in de schuur van de hacienda mag blijven.
- twaalf jaar later: Djibril slaapt nu in de hacienda en is de vertrouweling van Vasquez. Hij ontdekt de foto van Kareem en Cécile en besluit naar Parijs te vertrekken. Zijn leven en dat van Cécile verwickelen zich met elkaar.
- een jaar later is Francesca gestorven. Cécile is verder weg gezonken in haar verslaving. Ook zij haalt het niet. Deel vier eindigt met haar dood.
- Djibril is na Céciles dood nog jaren in Parijs blijven rondhangen, om voor Céciles graf te kunnen zorgen. Na een bevlogen preek van een imam vertrekt hij terug naar zijn geboortedorp. Daar ontdekt hij dat zijn ouders overleden zijn. Hij valt in slaap met het beeld van zijn moeder voor zijn ogen.

Interview met Ish Ait Hamou in Knack:

<http://focus.knack.be/entertainment/podium/midzomerverhalen-ish-ait-hamou-geluk-is-een-keuze-die-je-moet-maken/article-normal-587965.html>

Midzomerverhalen Ish Ait Hamou: 'Geluk is een keuze die je moet maken'



[Naomi Skoutariotis](#) Redactrice Knack.be

18/07/15 om 08:47 - Bijgewerkt om 09:33

Knack Focus blikt iedere week met een bekende Vlaming terug op een onvergetelijke zomer en de muzikale oorwurmen die daar onlosmakelijk aan verbonden zijn. Deze week: choreograaf en auteur Ish Ait Hamou

• Afdrukken



© Twitter @isho

Als het cliché "creatieve duizendpoot" op iemand van toepassing is, dan wel op Vilvoordenaar **Ish Ait Hamou**. Met zijn tweede roman *Cécile* betovert de woordkunstenaar boekenliefhebbers, maar Vlaanderen en Nederland leerden hem vooral kennen als danser, choreograaf en sympathiek jurylid uit het VTM-programma *So You Think You Can Dance*.

Ik tref hem op een vermoeide dag, zal hij wat later vertellen. Zijn agenda staat bol van signeersessies, lezersbrieven beantwoorden en een bezoek aan onze Noorderburen. Maar terwijl de eerste Belgische zonnestralen de omgeving van het kanaal in Vilvoorde opfleuren, komt hij breed glimlachend de brasserie binnengewandeld, met een zee van tijd voor al mijn vragen.

DELEN

Noem me geen auteur. Ik ben niet gehecht aan een beroep of aan titels.

Hij is vaste klant in de brasserie, vertelt hij. Ook de locatie, onder een brug, is hem niet onbekend. 'Ik kwam hier altijd spelen toen ik klein was. Het was hier toen erg griezelig: je had het kanaal, maar er was ook veel onkruid en sluikstort. Ik woon maar een paar straten verder en net omdat het zo gevaarlijk was, kwamen mijn vrienden en ik hier spelen. We hadden een kamp en boomhutten, het was een leuke plek om te komen.'

Intussen heeft de wildernis plaatsgemaakt voor een modern grasperk met zitbanken, een voetbalveld en werd de brug opgesmukt met graffiti. En met een quote uit *Cécile*. Maar een auteur moet je de 28-jarige Ish niet noemen. 'Ik ben niet gehecht aan een beroep of aan titels. Ik doe wat ik graag doe en ik zie wel waar het me brengt.' En ook al blikt hij wat later nuchter terug op zijn 'science fiction-jaren' als 22-jarige dromer, oud voelt hij zich niet. 'De tijd gaat gewoon heel snel.' Een gesprek met de nuchterheid zelve en de filosoof die stiekem schuilgaat achter zijn heldergroene ogen.

Ish Ait Hamou: 'Ik vind de zomer belangrijk, de lange dagen trekken me aan. Het is warm, er zijn mooie zonsondergangen. Zomer zorgt ervoor dat we allemaal een beetje dichterbij elkaar komen, kijk maar naar de terrasjes die vol zitten. Dat maakt het voor mij ook zo leuk naast het warme weer, het is bijna alsof het een excuus is om samen met de mensen te zijn.'

Bryan Adams zong over the summer of '69, wat is voor jou die ene onvergetelijke zomer?

'Dat was mijn eerste grote buitenlandse tournee. Toen heb ik eigenlijk heel de zomer gewerkt als choreograaf en achtergronddanser bij zangeres **Hadise**. Het was een heel memorabele zomer omdat mijn beste vrienden ook mee waren als danser. We deden een concert, daarna gingen we uit en sliepen we in de tourbus. We hebben

door **Turkije** gereisd, door **Azerbeidzjan**, **Turkmenistan**, **Cyprus** en **Tokio**. We waren voortdurend in hotels en in steden waar je nieuwe dingen zag.

Eerst waren we echt onder de indruk, maar daarna keken we gewoon hoe het gevecht zich verplaatste, het was zoals in een film.

Toen we in Azerbeidzjan waren, gingen we op een avond eens bowlen. Plots stormden er een paar mannen binnen en begon er een gigantisch gevecht, het leek net een afrekening. Je bent in een onbekend land, je weet van niets en je slaat dus in paniek. Gelukkig waren er bodyguards mee voor de artieste. Eerst waren we echt onder de indruk, maar daarna keken we gewoon hoe het gevecht zich verplaatste, het was zoals in een film. Uiteindelijk zijn we via de nooduitgang naar buiten gevlucht en teruggegaan naar het hotel.

Die reis was heel intens, want je bent altijd samen met je vrienden. Je deelt een kamer, je danst samen, je bezoekt steden. En eigenlijk ben je constant aan het lachen. Die mannen zijn trouwens nog altijd mijn beste vrienden en ik denk dat net die zomer ons dichter bij elkaar heeft gebracht.'

Wat maakt jou gelukkig?

'Dingen die ik graag doe maken me gelukkig. Eten scoort hoog op het lijstje. (lacht) Ik kan heel slechtgezind zijn als ik honger heb of als het eten niet de smaak heeft waar ik naar op zoek was. Ik eet heel graag en veel. Het zijn de kleine dingen die een mens gelukkig maken. Een heel goede film kijken bijvoorbeeld. En reizen.

Ik wil de hele wereld zien en was altijd blij als ik naar Zaventem moest

Als kleine jongen heb ik er altijd van gedroomd om te reizen, ik wilde de hele wereld zien. Dat is me niet helemaal gelukt, ik heb een deel gezien, maar het heeft me altijd gelukkig gemaakt. Ik was altijd blij als ik naar Zaventem moest. Nu reis ik minder vaak en ik mis het wel, ik vind reizen heel belangrijk.'

Waarom?

Het is fijn om jezelf hier uit het dagelijkse leven te plukken en ergens anders te droppen. Op reis kijk je naar de straten, naar de mensen en het eten. Je ziet meer en je voelt meer aan. Op vakantie heb je ook de tijd en ruimte om heel veel na te denken. Meestal zorgt iets wat ik daar zie voor een reflectie over mezelf, dan probeer ik om mezelf te weerspiegelen in de samenleving waarin ik rondloop.'

Filosofer jij graag?

'Ik denk graag na en ik ontleed graag dingen. Maar tenzij iemand me iets vraagt, begin ik er niet zelf over. Ik neem mezelf niet zo au sérieux dat ik met mijn mening naar buiten kom en erover praat alsof het de heilige graal is. Ik heb een uitgesproken mening over alles, maar ik spreek ze niet altijd uit.'

Ik neem mezelf niet zo au sérieux dat ik met mijn mening naar buiten kom en erover praat alsof het de heilige graal is

Hoe sta je tegenover geluk?

'Geluk komt vaak onverwachts, maar ik heb het gevoel dat het meestal een keuze is die je moet maken. Je moet ervoor kiezen om gelukkig te zijn. Hoe pak je het leven aan? Als je een goede gezondheid hebt en je hebt je familie nog, is dat een feit dat je elke dag gelukkig kan maken? Of sta je daar niet bij stil en wordt dat onbelangrijk? Als je uit elk element een percentage geluk kunt halen, dan heb je al wat om gelukkig te zijn.

Geluk is ook vaak iemand die onverwachts iets voor je doet. Of je krijgt iets en je denkt 'wauw' en je wordt gelukkig. Maar vaak krijg je niets of heb je al iets gekregen. En wat je al hebt: ga je daar gelukkig mee zijn? Daar moet je voor kiezen, het is een levenshouding. Dat is niet gemakkelijk. Het is gemakkelijk om te klagen, dat doe ik soms ook.'

Kan dat soms ook niet opluchten, eens goed klagen?

'Daar word je ook gelukkig van, ja. Boos zijn is ook goed. Alles wat extreem is, is niet goed. Je moet een goede balans vinden.'

Ik vind mijn persoonlijke strijd leuk, ik ga die maar al te graag aan

Heb je een idee, al dan niet fictief, van het soort mens dat je wilt zijn?

'Er is geen modelpersoon, ik denk dat iedereen zijn problemen heeft. Wie je ook bent, in welke positie je ook zit, ik denk dat we door dezelfde dingen in het leven gaan. Er is niemand die ik zou willen zijn, want uiteindelijk zijn we toch hetzelfde. Soms denk ik 'fuck, had ik maar'. Misschien heeft iemand anders bijvoorbeeld meer financiële middelen dan ik voor projecten. Maar goed, die mensen denken dat waarschijnlijk ook. En ik vind mijn persoonlijke strijd leuk, ik ga die maar al te graag aan.'

Je vertelt verhalen, op welke manier beïnvloedt dat je leven?

'Het heeft geen invloed op mijn leven, want het is mijn leven. Verhalen vertellen is wat ik doe, altijd gedaan heb en waarschijnlijk altijd zal doen. Het is iets wat we allemaal doen. Ik doe het misschien concreter, eerst met dans en nu door te schrijven. Wie weet, misschien schilder ik binnen vijf of tien jaar wel.'

Kun je dat ook al?

(lacht) 'Nee hoor, ik kan absoluut niet tekenen. Maar je weet nooit wat er op je pad komt. Eigenlijk bestaat het leven uit een opeenvolging van *triggers*. Ik weet wat ik nu graag doe, maar ik weet niet wat ik morgen graag ga doen. Waarschijnlijk gaat iets wat ik zie, hoor of aanvoel me aansporen tot interesse en dan ga ik proberen om iets op te bouwen. Dat is altijd zo geweest.'

'Ik ben niet gehecht aan een beroep zoals schrijven of aan titels. Ik hoef geen choreograaf, auteur of danser genoemd te worden. Ik doe gewoon wat ik graag doe en ik zie wel waar het

me brengt. Je kunt dingen plannen, maar je moet proberen om open te staan voor wat er komt. Vijf jaar geleden dacht ik dat ik heel mijn leven ging dansen, nu dans ik niet meer. Op een dag stond ik op een podium en terwijl ik aan het dansen was, dacht ik: 'Ik wil naar huis'. Toen wist ik dat het gedaan was.'

Je kunt dingen plannen, maar je moet proberen om open te staan voor wat er komt.

Vijf jaar geleden dacht ik dat ik heel mijn leven ging dansen, nu dans ik niet meer.

Je verandert ook als persoon. Je bent op zoek naar andere dingen en je wordt anders geprikkeld. Nu ben ik 28. 22 lijkt niet zo ver weg, maar in zes jaar tijd kan er veel gebeuren. Zeker voor iemand die zoveel nadenkt als ik.'

Op welke manier ben je veranderd?

'Toen ik 22 was droomde ik veel meer. Dat waren mijn science fiction-jaren: je droomt ervan om de wereld te veroveren op allerlei manieren. Dat was leuk, het was echt een drive. Het maakte me ook gelukkig omdat ik echt in de droom geloofde, wat het ook was. Nu droom ik nog altijd, maar het zijn rationele dromen.'

Ondanks die rationele kant klink je als een gevoelsmens, maar we hebben het nog niet over liefde gehad. Hoe belangrijk is dat voor jou?

'Liefde is zoals vriendschap, het is er een verlengde van. Is het belangrijk? Natuurlijk. Niet enkel liefde voor een partner, maar ook liefde voor schrijven en dansen. Dat zijn de dingen die mij gelukkig gemaakt hebben. Ik had er echt liefde voor, het was heel intens. Misschien zijn dat uiteindelijk de gelukkigste mensen: zij die van veel dingen houden. Van hun job, hun familie, hun hond, hun hobby's. Veel liefde maakt gelukkig.'

Zijn er dingen die je nog zou willen doen?

'Niet echt. Niet dat er niets is wat ik zou willen doen, maar ik laat het op me af komen. Dat is die rationele kant van me. Zelfs iets cliché zeggen lukt niet. Ik wil dingen doen die ik graag doe, wat ze ook mogen zijn.'

Recensies: <http://www.kifkif.be/cult/recensie-cecile-leest-als-een-hete-zomerdag-ish-ait-hamou>

[Recensie] Cécile leest als een hete zomerdag > Ish Ait Hamou

20-10-2015 | Siska Hoebeeck

[Share](#)



Ish Ait Hamou, de 28-jarige Vilvoordenaar met Marokkaanse roots, is bij het grote publiek vooral bekend als choreograaf en jurylid van *So You Think You Can Dance*. Naar eigen zeggen, schrijft hij van jongs af al verhalen. In 2014 debuteerde Ish met het boek **Hard Hart**. Net voor de zomer van 2015 kwam zijn tweede roman, *Cécile* uit.

Cécile leest als een hete zomerdag. De sfeer zit goed, vooral in het eerste deel dat zich afspeelt in een klein dorpje in het Zuiden van Marokko. Haarfijn wordt beschreven hoe de mensen er leven en hoe ze daarbij bijna volledig opgaan in het landschap en de natuur. Je krijgt als lezer zin om het jongetje Djibril, het elfjarige hoofdpersoonage, te volgen tijdens zijn ochtendlijke wandelingen naar de waterbron. De relaties tussen de verschillende familieleden worden scherp en tegelijkertijd liefdevol uitgelegd. Ish weet waarover hij schrijft, dit eerste deel is het resultaat van een reis die hij maakte met zijn vader naar zijn geboortedorp in Marokko. Een dagboek en fotoverslag -met foto's van Yves Ruth- kan je bekijken op de [persoonlijke website](#) van de auteur.

Jammer genoeg kon Ish die sfeer niet vasthouden. Nadat het hoofdpersoonage-per abuis- terecht komt op een vrachtschip dat naar Europa vaart, verliest het verhaal zijn geloofwaardigheid. De schrijver brengt plots heel veel verschillende thema's en problematieken binnen: vluchtelingen, prostitutie, verslaving, uitbuiting,... . Ik begrijp wel waarom hij dit doet; de auteur wil een boodschap brengen maar dit vloekt met de sprookjesachtige toon waarin hij schrijft. Op die manier verlies je als lezer contact met het hoofdpersoonage en de verhaallijn, er wordt een afstand gecreëerd en dit komt nooit meer helemaal goed. Hoewel, als Djibril op het einde terugkeert naar zijn geboortedorp, voelen we weer iets van de warmte van het begin van het verhaal.

Met *Cécile* toont Ish Ait Hamou dat hij heel wat in zijn mars heeft. De roman blinkt uit in treffende beschrijvingen en wonderlijke sfeerschepping. Als lezer raak je echt bevriend met het sympathieke hoofdpersoonage, Djibril. Jammer van de verhaallijn die alle kanten opgaat. Ish is iets te gretig als schrijver, hij wil teveel vertellen en dat kunnen we hem eigenlijk niet kwalijk nemen.